

CAROLINA VOZIAN

cl. a XII-a, LT „Spiru Haret”, Chișinău

Amalia respiră *adânc*

Inspir. Expir. Începe spectacolul. Un monolog de o oră și ceva, jucat (mai bine zis trăit) de Cristina Casian și regizat de Mariana Cămărășan, după textul Alinei Nelega. Un monolog care merită să fie ascultat, văzut.

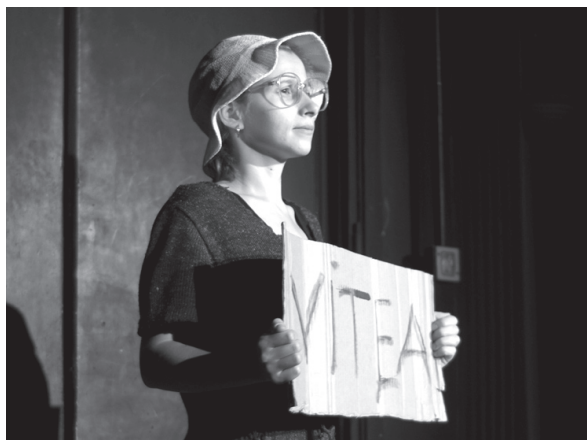
Protagonista acestei piese de teatru trece atât de autentic prin toate etapele unei vieți, începute în România sub regimul comunist, de parcă ar radiografia destinul întregii țări.

Sala mică din Academia de Teatru. Actrița e atât de aproape de spectatori încât se creează impresia că fiecare dintre noi e pe scenă, în mijlocul acestui rol. La început e un pic bizar, dar interesant, spre final emoția publicului se intensifică și ajunge la cote maxime.

În haine de pionieră, plină de un entuziasm teribil, actrița mică începe monologul, rugându-L pe Dumnezeu diverse lucruri, printre care aflăm și de drama familiei ei basarabene.

Urmează adolescența personajului, un moment lung în care ea, aflându-se în spital, îi scrie „tovarășului comandant” un text cu o alură de inocență, unde eleva îl roagă să-i întoarcă porcușorul mic, care a fost luat de „tovarășii polițiști”. Îi scrie cu atâta încredere în faptul că îi va fi restituit, ca doar pe urmă, într-o altă etapă a vieții ei, să aștepte realitatea crudă că tovarășii, de fapt, i-au mâncat prietenul.

Aflăm în această parte a monologului că babușka, unica persoană care îi rămăsese aproape



Amaliei, a căzut de la balcon „pentru că era ușa deschisă, așa cum ne învăța partidul, chiar dacă afară erau minus 10 grade”.

Urmează un moment cu ea gravidă, când prinde la radio o undă dintr-o țară străină și începe să danseze încântată.

Scena cu ea beată, când vine la cimitir la mormântul fiului său și vorbește cu el, e de-a dreptul cutremurătoare.

Foarte interesant e carnetul cu notițe, în care toate acțiunile greșite ale soțului ei sunt transformate în puncte, lucru care îi confirmă faptul că și ea are dreptul să devieze de la rolul de soție perfectă.

În final, când Amalia ajunge bătrână, cu o tragedie trăită, monologul ei e poezie pură, tristă.

Ea trece prin aceste etape evidențiind nu cât de tristă era viața în timpul regimului Ceaușescu, ci cum gândeau oamenii atunci, cum sistemul a reușit să le mutilizeze eurile și să-i uniformizeze.

Eu cred că am văzut un spectacol de zile mari, și acest fapt l-a confirmat reacția celor din sală. Cristinei Casian i-a reușit să facă publicul să râdă până la lacrimi, dar și să plângă. Și sigur, să rămână impresionat mult timp după spectacol.

Monologul te emoționează oricum, muzica perfect potrivită te aduce în lumea trăită pe scenă, iar actrița emană o energie și un entuziasm de nedescris.

A meritat toate aplauzele, care puteau să dureze o noapte!